

[Elgaard.]

hed, idet man gennem Betænkningen offentliggør de forskellige Ændringsforslag, og disse er jo nummererede, hvoraf enhver, der studerer Betænkningen kan slutte, i hvilken Rækkefølge Ændringsforslagene er kommet — det er, som jeg sagde, en Kendsgerning; det kan ingen være blind for, at der er foregaaet et stadigt Arbejde, udløsende sig i Ændringsforslag, endogsaa ganske nær op til Udvalgsarbejdets Afslutning. Men hvad er dette Udtryk for? Det er simpelt hen Udtryk for, at Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt var formet, selv hvis man ved Forslagets Viderebehandling og endelige Gennemførelse udelukkende vilde tage Hensyn til Regeringspartierne, selv med denne forholdsvis begrænsede Tilslutning, maatte undergaa adskillige Ændringer.

Naar Venstre ikke kan give Tilslutning til Lovforslaget, hvad jeg gav klart Udtryk for ved første Behandling, og heller ikke kan gøre det, efter at der nu foreligger en Række Ændringsforslag, som vi for et Par Omraaders Vedkommende ikke vil nægte er Forbedringer, ligger det i, at den højtærede Minister har taget det Standpunkt, at der skulde oprettes en Særdomstol. Naar Udvalgsarbejdet har ført til, at denne Særdomstol nu faar 2 Afdelinger, og at man rent retsmæssigt giver hver Afdeling sin særlige Opgave, saa er det jo ikke en Imødekommen over for de Betæneligheder, som Venstre for sit Vedkommende nærede vedrørende en Særdomstols Oprettelse. Jeg gav ved første Behandling klart Udtryk for, at hvis man inden for Udvalget — og med Ministerens Medvirken — kunde naa til at reformere paa begge de Omraader, hvor man tilsigtede at reformere, altsaa i større eller mindre Udstrækning, saa vilde vi inden for det nuværende Retsystems Rammer være i høj Grad interesserede i at deltage i dette Arbejde.

Maa jeg om den Afdeling — hvis jeg maa bruge det Udtryk i Forbindelse med Delingen af Opgaverne —, der vedrører Disciplinærmyndighed over Dommere, gøre den Bemærkning, at den i Virkeligheden, saaledes som Rettens Myndighed vil blive efter Ændringsforslagenes Vedtagelse, kun er en Station paa Vejen. I det Øjeblik der virkelig er Tale om en betydende Sag vedrørende en Dommers Forhold, er den kun en Station paa Vejen, og Sagen maa føres videre frem til Højesteret. Men viser dette ikke klart og bestemt, at saa opretholder vi egentlig i dette Spørgsmaal om Disciplinærmyndighed over for Dommere den Tilstand, vi hidtil har haft: det er Landsretternes

Præsidenter, der har Afgørelsen i Spørgsmaalet om Suspension. Og da man, uden at jeg i hvert Fald kan indse, at det har været Indrømmelser til den Betragtning, som jeg paa Venstres Vegne har gjort gældende, er naaet til det Resultat, der altsaa nu foreligger i Ændringsforslags Form, saa er det vanskeligt at indrømme, at denne Afdeling inden for Særdomstolen har nogen særlig betydende Opgave. Og jeg maatte forstaa paa den højtærede Minister, at der oprindeligt var stillet denne Særdomstol betydende Opgaver.

Hvad angaar den anden Opgave, der var stillet, nemlig Genoptagelse af Straffesager, har mine Partifæller og jeg i Udvalget paa ethvert Trin af Sagens Behandling paa Partiets Vegne erklæret os rede til at medvirke til, at de, der skulde bedømme Genoptagelsesansøgningerne, var andre end dem, der havde truffet Afgørelse i Sagen i første Omgang. Men jeg har ikke kunnet bøje mig for Regeringspartiernes Betragtning, at dette ikke kunde ske ogsaa inden for Retsplejens nuværende Rammer. Jeg kan i det hele taget vanskeligt faa Øje paa, hvorfra den Afdelingsdomstol, som nu vil blive Resultatet af Lovforslagets Behandling, skulde have andre Forudsætninger til paa bedste Maade at afgøre Spørgsmaalet om Genoptagelse af Straffesager end en anden Ret inden for samme Retsinstans som den, der fældede Dommen i første Omgang. Jeg maa have Lov til at bedømme Stillingen saaledes, at Arbejdet inden for Udvalget og den Skikkelse, Lovforslaget vil faa efter Afstemningen ved anden Behandling, ikke har været en Styrkelse af Lovforslaget. Lovforslaget vil efter denne Afstemning ikke faa en saadan Form, at det vil have bliden Bør videre fremad, inden det er færdigbehandlet af den danske Rigsdag.

Udvalgets ærede Ordfører udtalte sin Forbløffelse over, at en Artikel i „Berlingske Tidende“s „Lov og Ret“ sluttede med at drage den Konklusion, at Lovforslagets Vedtagelse var betinget af en vis Disciplin inden for et bestemt Antal af Rigsdagens Medlemmer, og var i det hele taget forbløffet over, at man kunde finde paa at skrive noget saadant. Jeg vil gerne sige til den ærede Ordfører, at paa mig virker dette ikke forbløffende. Naar den ærede Ordfører — hvad jeg ved, han har — har fulgt ogsaa den bladlige Diskussion om dette Spørgsmaal, om Lovens Opgaver, saa vil han have lagt Mærke til, at i hvert Fald en enkelt af Det radikale Venstres Landstingsmedlemmer har skrevet om Lovforslaget om Appelretten paa en saadan